

7.8.2022, Borovnice

Spirit of God

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost. Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo. Ž 37, 3-6

PÍSEŇ 610 Kéž bychom to uměli (282)

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

není nám dobře. Obklopuje nás samota všedních dní a vyprázdňenost našeho přemýšlení o věcech podstatných a důležitých také pro naši víru. Není nám dobře. Nemáme s kým sdílet tajemství Tvého království ani bohatství Tvé přítomnosti. Není nám dobře a lepší to jen tak nebude. Věříme však a vyznáváme, že uprostřed snižování počtů a narůstající malověrnosti se stále máme z čeho radovat. Že můžeme být aspoň na chvíli spolu a nemusíme z toho nic mít. Že tu jsi s námi, i když o tom občas pochybujeme a že nás vedeš do svého království, i když tomu ne vždycky věříme. Proto tě prosíme, požehnej nám i dnešnímu shromáždění a buď při nás svou láskou. Amen.

1. ČTENÍ Da 12, 1-3

PÍSEŇ 690 Soudce všeho světa (604)

OHLÁŠKY

Ubi caritas

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

do tvých rukou nyní vkládáme všechny své blízké a známé.

Prosíme, dej nám odvahu bavit se i o věcech podstatných pro naše životy.

Prosíme, dej nám odvahu otevírat mezi sebou i věci víry tak, aby nás to tu nepřestalo těšit.

Prosíme, dej nám odvahu neztrácet čas malichernostmi a tím, co se zdá být zbytečné a nikam to nevede.

A prosíme, dej nám odvahu nabízet svým blízkým a známým hovor o věcech mezi nebem a zemí, mezi krásným a ošklivým.

A všechny své tiché prosby vkládáme do modlitby, kterou máme od tebe: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Zbožnost, která se spokojí s tím, co má, je už sama velké bohatství. Nic jsme si totiž na svět nepřinesli, a také si nic nemůžeme odnést. Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím. Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. Ty však se tomu jako Boží člověk vyhýbej! Usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. 1Tim 6, 6-11

POŽEHNÁNÍ, Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Num 6, 24-26

PÍSEŇ 685 I když se rozcházíme (418)

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 13, 36-43

Potom opustil zástupy a vešel do domu. Učedníci za ním přišli a řekli mu: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli!“ On jim odpověděl: „Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!“

Milí přátelé,

jak dnes vzbudit zájem a zvědavost o věci víry, o věci Božího království, o Syna člověka, o naše sbory, o Kristovu církev.

Těžká otázka, moc těžká, a kdybychom na ni znali odpověď, nemuselo by nás tu být pět a půl, sbory a církve by samou radostí vzkvátaly a posouvaly se dál a dál, hlásilo by se sem co nejvíc lidí ani do kostelů bychom se časem nevešli. Místo našich nářků, jak je nás málo, jak Boží království, víra v Syna člověka, sbor a církev stejně nikoho nezajímá, nechme raději promluvit přímo Pána Ježíše.

Ten opustí mnohačetné zástupy těch, kteří si také řekli, že pro dnešek stačilo a jde domů. Tam za ním přijdou jeho učedníci a je celkem jedno, kolik jich je a začnou se ptát.

A na co že se ho ptají? Vylož nám, prosím, to podobenství o pleveli na poli. Nevíme sice, o jaké jde, ale dost dobře si to umíme představit. Jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Přišel však jeho nepřítel, nasel do pšenice plevel a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. I přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: Pane, cožpak jsi nezasal na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel? A on jim odpověděl: To udělal nepřítel. A sluhové se ho zeptají: Máme jít a plevel vytrhat? On jim však odpoví: Ne, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly. Jasně jak facka a zřetelněji si to už ani neumíme představit.

A Ježíš jim na to tedy odpoví: Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání tohoto věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce.

A je to tady. Někdy by stačilo jen věci z našeho běžného života připodobnit k tomu, co se děje v Božím království a vše by bylo rázem vyřešeno. Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Pán Ježíš a pole je tento svět. Což znamená se jen nebavit o tom, co se děje na poli, ale i na celém světě. Jen tak máme šanci, jak mu aspoň trochu porozumět. Dobré semeno, to jsou synové království, naše děti a vnuci a jejich kamarádi, spolužáci a přátelé. Plevel jsou synové toho zlého, naši nepřátelé, kteří nám nechtějí rozumět a nikam s námi chodit. A nepřítel, který tyto nešťastníky zasel, je ďábel. Ten je nám postavil do cesty, ten nám brání bavit se i o něčem jiném, než jak jsme i my sami zvyklí a ten nám klade různé překážky na cestě k věcem víry. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Ježíš mluví o konci tohoto světa, o zániku civilizace, této společnosti a celých dějin. A tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Nebude to žádná sranda, ale ti spravedliví, kteří jsou lepší než ostatní a jeho žeň i přežijí, tak budou zářit jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš. Proto i my můžeme být těmi, kdo dojdou do Božího království, budou navěky spaseni, a i na té věčnosti se jim povede dobře. I my můžeme být těmi, kdo si zaslouží být ozáření světlem jeho spravedlnosti.

A nikdy jinak. Jak to však udělat? Jak dnes vzbudit zájem a zvědavost o věci víry, o věci Božího království, o Syna člověka, o naše sbory, o Kristovu církev. A jak své snažení dovést i k tomu, aby nás tu bylo trochu víc, jak odehnat i všechny své nářky, jak je nás málo, jak Boží království, víra v Syna člověka, sbor a církev stejně nikoho nezajímá a jak to udělat, aby se naše kostely opět naplnily radostí a vírou nejen v naše zásluhy, ale i v Kristovu přítomnost. Tím, že se zeptáme přímo jeho. Třeba nám řekne i něco jiného, než že si za to můžeme tak trochu sami, že jsme ty lidi ztratili my sami a že je jen naše chyba, že se i tu cítíme vlastně sami. Třeba nám řekne to, co bychom měli říkat i těm ostatním, jak je ta víra dnes důležitá, jak se bez Božího království nikdo a nikdy neobejdeme, jak Syn člověka přišel i pro nás a jak bez našich sborů a Kristovy církve není ani spásy. Třeba se nás zeptá, koho jsme sem přivedli i my sami a třeba nám řekne, že ani naše víra není jen o horizontále, o tom, kolik nás je, kdo tu je nebo není, ale i o čem to je, o čem je Boží království, ke komu všemu přišel Syn člověka, o našich sborech, o Kristově církvi. Tím, že přijmeme změnu v podobě Ježíšova opuštění zástupů a jeho návratu domů. Tím, že přijmeme změnu v podobě našeho ptaní se přímo jeho a nejen čekání, až se zeptá on nás. Tím, že přijmeme změnu v podobě dobrého semena, které může být osloveno úplně kdykoli a tím, že přijmeme změnu v našich vlastních otázkách.

Víra totiž není jen o řádu, našich zásluhách či nějakém společném nepříteli. Ať už je jím míněn kdokoli. Víra je také o spravedlivosti toho, kdo se jen nade vším nepohoršuje, kdo bere věci tak, jak jsou, kdo se nedopouští nepravosti, ať už je tím míněno cokoli a kdo se spolehne i na Boží anděly. Víra není jen o našem mládí či stáří, o tom, kdo mezi nás patří a kdo už ne, kdo má zájem a je zvědavý a kdo už méně. Víra je o slyšení toho dobrého a také o té spravedlnosti jako takové. Víra není jen o těch druhých, ale i o nás samých. Víra je i o tom, kdo z nás bude sřat a hozen do ohně a kdo naopak zazáří jako slunce v království svého Otce. Víra není jen o neustálém pohoršování nad tím, kam ten svět spěje či o nepravostech na všech stranách, o tom, co všechno je špatně, ale právě o tom dobrém. Víra není jen o dělení na dobré a zlé, ale i o tom, že na všem zlém může být i něco dobrého a na tom dobrém i něho horšího. Víra není jen o ohnivé peci pro to zlé a špatné, ale i o nebeském království, kde budeme zářit jak slunce. Víra není jen o tom, jak pomalu klesáme na těle i na duchu, ale naopak rosteme a posunujeme se a spolu s námi i lidé kolem nás. Víra je i o tom, že nám skutečně nic nechybí a máme se v zásadě dobře.